

El poeta i els dies

per Mario Riera

Homenatge a M. Villangómez

Fill del febrer i l'ametller
de l'encís del pla i l'alt conreu
l'ajagut puig de sol esvelt
la immensa mar com tota veu.

El reflex del vers com a far
amor i passió els puntals,
el balcó obert de l'esguard
es torna bellesa coral.

La natura sublimada
al verb li dóna volada
els costums, cants i rondalla
música d'illa estimada.

Glosa detinguda a l'esperit
pures donzelles d'or trenat
joves de ball ben eixerit
retalla el cel del campanar.

Maneres del viure pagès
cases ben emblanquinades
lluitar per tenir més que res
caliu de cuina i vetllada.

Fos de tots aquest sentiment
ferida de flor esclatada
contrast de festa i dies lluents
amb la feina a cops d'aixada.

Escriure a la matinada,
al núvol i la ruixada
a ombres i assolellades
als boscos i l'arrelada.

L'ocell ferit on ensopega
L'aire que l'absència porta
un cor que tot sol es queda
llampec que de ràbia trona.

Fil d'espelma a l'estança
enmig dels vastos camps d'hivern
als marges de l'enyorança
clavat el ganivet del fred.

ANA PASCUAL

Sempre del mar acompanyat
l'ona que arriba amb puny valent
joc de blaus que ens fa de mirall
espai serè del pensament.

El món romput en tants d'illots.
Caminant de negres fondals
íntims indrets que donen mots
marina essència terrenal.

Les voreres de l'horitzó
on viatja la mirada,
creua oceans de maror
per tornar al port d'arribada.

On tot ho toca l'alta nit,
adormida lluna alçada
amb lleu blavor retalla els cims
com a cançó de vesprada.

En els matins de Balansat
va nàixer l'obra capital
història de gloriós llegat
d'aquesta terra zenital.

El crit declarat amb el vent
silenci que el temps destil·la
on coven memòries i anhels
la pau que a tots ens arriba.

La joventut encara ens val
i ens dóna la veu del desig
«voler l'impossible ens cal...»
no morir amb la pena a dins.

Quan ja no queda poesia
marxen les paraules dites
res més queda en la vida
la llum del poeta i els dies.

*En memòria del meu pare
Joan Riera «Fonoll»*

MARIO RIERA ■